

מ"ת 43936/05/15 - מדינת ישראל נגד אילן עזרן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 43936-05-15 מדינת ישראל נ' עזרן(אחר/נוסף)
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט ציון קאפח
מבקשים	מדינת ישראל- על-ידי פרקליטות מחוז תל אביב
נגד	
משיב	אילן עזרן- על-ידי ב"כ עו"ד חוגי

החלטה

דיון לראיות במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 16 (ריבוי עבירות), עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

המשיב שוחרר בהליך מעצר ימים בתנאים מגבילים ובהם מעצר בית. לאחר הגשת כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים- בקשה להמשך התנאים המגבילים-, נקבע על ידי כבוד השופטת עינת רביד כי המשיב ישהה במעצר בית עד להחלטה אחרת.

על פי כתב האישום, במהלך החופש הגדול בשנת 2013, או בסמוך לכך, התארכה הקטינה (כבת 12 ועשרה חודשים אותה עת) בביתו של המשיב ולנה בחדר של בתו. בשעת בוקר מוקדמת, נכנס המשיב אל החדר, הרים את הקטינה בידיו ונשא אותה אל חדר השינה שלו. המשיב הושיב אותה על המיטה, ולאחר שיחה ביניהם ביקש ממנה לחבק אותו והקטינה נענתה לבקשתו. במהלך החיבוק, השכיב המשיב את הקטינה על המיטה. לאחר מכן, נשק המשיב על שפתיה, הכניס את ידו מתחת לחזייתו ומישש את שדיה. בהמשך, לקח את ידה של המתלוננת והניחה על איבר מינו מעל הבגדים, כל זאת ללא הסכמתה החופשית של הקטינה. בהמשך, הכניס המשיב את ידו מתחת לתחתוניה של הקטינה ומישש את איבר מינה. המשיב שאל את הקטינה האם להפסיק במעשיו וזו השיבה שכן, אולם הוא המשיך למשש את איבר מינה, והכל כאמור ללא הסכמתה החופשית.

המחלוקת הינה לקיומן של ראיות לכאורה.

ב"כ המשיב, בטיעונים בע"פ ובתוספת טיעונים בכתב (63 עמודים!) טען כי קיימות סתירות בגרסת הקטינה, בינה לבין עצמה ובינה לבין בני משפחתה. עוד הוסיף כי המתלוננת יחסה למשיב שלושה אירועים. אחד מהן בלבד מצא דרכו לכתב האישום. מכאן, שיש לילך על פי הכלל של "לא פלגין דיבורא", קרי, כשם שנשמט הבסיס תחת שני האירועים האחרים, כך יש לייחס משקל מתאים לאירוע נשוא כתב האישום. במסגרת הטיעונים, קבע הסנגור כי הקטינה מבקשת להשחיר את פני המשיב, כחלק מסכסוך משפחתי.

ב"כ המשיב הוסיף ופקפק בסימני המשבר שנמצאו אצל הקטינה.

הסנגור חתם את טיעוניו בהפניה למחדלי חקירה לכאורה.

בטיעונים בכתב נקב הסנגור בשמות בני המשפחה. למען הסר ספק, מוצא בזה צו האוסר פרסום שם הקטינה, שם בני משפחתה וכן כל פרט היכול להביא לזיהויים.

עובדות שאינן שרירות במחלוקת

המשיב מאשר כי נכנס לחדר בו ישנה המתלוננת ובדק תוכנו של הטלפון הנייד שברשותה. לתוכן אתיחס במהלך הדיון לראיות. בעקבות זאת יזם שיחה עמה בנושא, אותה ערך בבוקר, בחדר השינה שלו. כן מאשר המשיב כי הסתכל בתוכנו של הטלפון הנייד של המתלוננת בהזדמנות קודמת, עת שהו שתי המשפחות באילת.

1. ראיות התביעה כוללות את הודעות הקטינה, הודעות "מעטפת" ועימות.

בהודעתה של ש.ש, אימה של המתלוננת, מיום 11.5.15 היא מספרת כי יום קודם לכן סיפרה לה בתה ג.ש (להלן: "המתלוננת" או "הקטינה") כי לפני שנה ותשעה חודשים, בחופש הגדול במהלך חודש אוגוסט, כאשר ישנה בבית המשיב עשה בה מעשה מגונה. מספרת כי לבני הזוג, המשיב ואשתו, יש בת בגיל של בתה. המתלוננת אמרה לה שיש משהו אישי שהיא רוצה לספר לה אך תספר לה כאשר תגיע לגיל 18. לאחר שלחצה עליה, סיפרה לה המתלוננת כי המשיב אנס אותה. האם הסבירה כי בתה תמימה ולא בקיאה במונחים ולכן קראה לזה אונס. המתלוננת סיפרה לה כי כאשר ישנה בבית החברים, ראתה כי המשיב מחטט לה בטלפון, אך חששה לדבר. בבוקר, לאחר שאשתו יצאה לעבודה, הרים אותה המשיב על ידיו והניח אותה על המיטה הזוגית בחדרו, הכניס את ידו לתוך איבר מינה- היא לבשה מכנס קצר- והחל "לגעת לה באיבר המין ולשפשף לה שם" (ש' 26-27 עמ' 1). המתלוננת סיפרה כי היא הייתה במחזור. לאחר מכן המשיב נגע לה בחזה, מישש לה את החזה ונשק לה על השפתיים. משנשאלה האם המשיב הכניס את לשונו לפיה, השיבה המתלוננת בשלילה. לאחר מכן המשיב אמר למתלוננת שיש לה דופק חזק ושאל האם רוצה שהוא יפסיק אך למרות שענתה שכן, המשיך לגעת בה.

המשיב הרים את המתלוננת מהמיטה שלה, כשהיא ישנה. היא הרגישה שהוא מרים אותה אך פחדה להגיב.

לאחר שהמשיב נגע בחזה ובאיבר מינה, הוא אמר לה ללכת להתקלח ולחזור לחדר השינה אך היא ברחה לחדר בו ישנה חברתה ונשארה שם.

לפני שהמשיב הציע למתלוננת להתקלח הוא לקח את ידה והניח על איבר מינו, כשהוא לבוש.

סיפרה לה כי יום למחרת, לקח המשיב אותה ואת בתו לקניון, ובשלב כלשהו, כשהבת ירדה מהרכב, נגע המשיב ברגליה של המתלוננת וליטף אותן. הוא אמר לה: "אנחנו חברים. אל תספרי לאף אחד". (ש' 19-20, עמ' 2).

ביום 15.1.14 היה אירוע של אחותה באולם אירועים בראשון לציון והמשיב ישב באותו בשולחן יחד עמה ועם הקטינה. המתלוננת מספרת כי המשיב שפשף את רגליה ברגליו, מתחת לשולחן.

מתארת את התקופה בה בוצעו המעשים כקשה בבית-גירושין מבעלה ומות אביה.

בהודעת המתלוננת מיום 12.5.15 היא מספרת כי להוריה יש זוג חברים, המשיב ואשתו, ולהם בת בגילה. בחופש הגדול 2013, בעת שישנה שם, ראתה את המשיב נוגע לה בטלפון. לא אמרה כלום כי לא ידעה מה לומר. בבוקר, לאחר שאשתו יצאה לעבודה, המשיב לקח אותה למיטה שלו והחל לנשק אותה בפה. המשיב ביקש לגעת לה בחזה בטענה כי הוא רוצה לחוש את הלמות ליבה. היא הייתה קפואה ולא ענתה ואז הוא הכניס את ידו מתחת לחזייתה ונגע לה בחזה. לאחר מכן הכניס ידו מתחת לתחתוניה ונגע בה. אמר לה שהם חברים ושלא תספרי לאף אחד. לקח את ידה והניחה על איבר מינו. שאל אותה אם להפסיק והשיבה שכן, אך הוא המשיך בכל זאת. הוא אמר לה ללכת להתקלח ולחזור, כי הייתה במחזור, אבל הלכה לחדר של החברה והוא לא חזר. היא חששה לומר לו משהו או להתנגד בפחדה כי יאנוס אותה.

היא חושבת שזה ארע בחודש אוגוסט. הבת, ל.ע, ישנה בחדר ולא הבחינה במשיב לוקח אותה.

ראתה אותו שוב באירוע של המשפחה. הוא ישב סמוך אליה בשולחן וליטף אותה עם הרגל שלו. היא ניסתה להתחמק ממנו במהלך האירוע.

מוסיפה ומספרת כי יום אחרי האירוע בחדר השינה, בעת שהמשיב החזיר אותה ואת בתו מהקניון לביתם, ליטף אותה במפשעה ליד איבר מינה. היא לא הגיבה. הבת לא ראתה כי יצאה מהמכונית.

לדבריה, היא רצתה ללכת הביתה אך המשיב התקשר להוריה ושכנע אותם שיעשה להם יום כיף.

לא סיפרה להוריה כי התביישה.

הוא לא החדיר אצבעו לאיבר מינה ולא הוריד את בגדיה. השחיל את ידו מתחת לתחתוניה ושפשף את איבר המין ללא חדירה.

עקב המעשים, החלה לעשן ולהיות בולמית. הידרדרה בלימודים. בחודש דצמבר 2014 החלה להיפגש עם פסיכולוגית משירותי הרווחה.

בהודעת המתלוננת מיום 14.5.15 היא חוזרת ומדגישה כי האירוע היה "בחופש הגדול" וכי חודש קודם לכן היו באילת.

משנשאלה מדוע לא סיפרה על דבר האירוע במשך כל התקופה השיבה כי לא הגישה תלונה קודם לכן כי פחדה ועכשיו

הרגישה צורך לפרוק את זה.

היא ישנה בצד הפנימי של המיטה, ליד הקיר. ל.מ לא התעוררה במהלך הלילה, גם לא כשהמשיב הרים אותה מהמיטה. ישנה אצלם יומיים. האם לא הייתה בבית. למחרת יצאו לקניון חולון והמשיב הסיע והחזיר אותן. בדרך לקניון ישבה במושב האחורי ובחזור ישבה מלפנים.

ביום שישנה שם, הגיעו המשיב ובתו אליהם הביתה ואז המשיב אמר לה לבוא לישון אצלם. היא לא רצתה כי ידעה שאמורה לקבל מחזור אך לא היה לה נעים לסרב. לא היא שיזמה את השינה אצלם.

מספרת כי כשישנה אצל ל.מ, בשעת לילה התעוררה וראתה את המשיב נשען על הספרייה בחדרה של ל.מ ומחזיק את הטלפון שלה.

היא ישנה בביתם יומיים. בטוחה שזה היה בחופש הגדול כיוון שחודש לפני זה נסעו לאילת.

לגבי הנסיעה מהקניון סיפרה כי בדרך חזרה היא ישבה במושב הקדמי. ל.מ ושני אחיה הקטנים ישבו מאחורה. האחים נרדמו ול.מ. יצאה מהרכב על מנת לפתוח את השער ואז המשיב ליטף אותה בחלק הפנימי של הרגל. היא לבשה מכנס קצר.

בהודעת אם המתלוננת, מיום 14.5.15 היא מספרת כי מכירה את המשיב כ-4 שנים. בסוף יולי 2013 נסעו יחד לאילת עם חברים נוספים. סיפרה כי ביום המקרה הגיעו המשיב ובתו אליהם הביתה. היא לא הייתה בבית. בהמשך אמר לה א.ש (בעלה דאז) כי המשיב אמר למתלוננת להכין תיק ולבוא לישון אצל בתו, ובעלה לא התנגד. המתלוננת ישנה שם שני לילות. אחרי שני לילות התקשרה אליה המתלוננת וביקשה שתיקח אותה הביתה. ברקע שמעה את המשיב אומר לה להישאר יום נוסף אך היא אמרה לה **שלא נוח לה להיות אצלו בבית. היא לא התקשרה אליה בלילה.** דיברה איתה במהלך היום או בערב.

לאחר המקרה, המשפחות היו ממשיכות להיפגש אולם המתלוננת לא הגיעה למפגשים כי **אמרה שלא אוהבת את האנשים האלה.**

ק.נ., דודתה של המתלוננת, מספרת בהודעתה מיום 14.5.15 על סכסוך על לא כלום שנתגלע עם אשת המשיב.

לגבי האירועים נשוא כתב האישום מספרת כי אחותה- אם המתלוננת- התקשרה אליה נסערת. כולם נפגשו בדירת אחותם ג. שם נכחו בני משפחה אחרים ובהם המתלוננת. זו סיפרה להם שראתה את המשיב מחטט לה בטלפון באמצע הלילה וכי בבוקר, בסביבות השעה 6, לאחר שאשתו יצאה לעבודה, הוא לקח אותה למיטתו וביצע בה את המתואר בכתב האישום. כן סיפרה שליטף את רגלה במהלך הנסיעה לקניון, כשבתו יצאה מהרכב וכן שבאירוע הבר מצווה של בנה, שפשף את רגלו ברגלה.

היא עצמה לא ראתה התנהגות יוצאת דופן מצדו כלפי המתלוננת.

בהודעתו של י.ש, אביה של המתלוננת, מיום 14.5.15 הוא מספר לגבי אירועי היום בו ישנה המתלוננת בבית המשיב כי

המשיב היה אצלו עם ילדיו בקיץ 2013. לפני שהלכו הביתה, פנה המשיב למתלוננת ושאל אותה אם רוצה לישון אצלו. הוא נתן הסכמתו משום שיש להם ילדה בגילה.

מספר כי בשנתיים האחרונות הוא לא מכיר את בתו, המתלוננת. היא כל הזמן עצובה, לא אוכלת ובדיכאון.

למיטב זכרונו, המתלוננת שהתה בבית המשיב שלושה ימים ושני לילות. הוא לא דיבר איתה בזמן שהותה שם. מספר כי שבועיים או שלושה לפני המקרה היו יחד באילת.

לאחר המקרה, המתלוננת לא רצתה ללכת לבית המשיב ומשפחתו ולפני המקרה כן הייתה מצטרפת.

בהודעתו של י.נ., דודה של המתלוננת ובעלה של ק.ג., מיום 14.5.15 הוא מספר כי מכיר את המשיב מזה 4 שנים. סיפר שהמתלוננת נשאלה מדוע לא סיפרה עד כה השיבה כי לא יכלה להוציא את זה. בדיעבד ניתן לראות שלאחר מכן הייתה התדרדרות בהתנהגותה ובלימודיה.

בקיץ 2013 היו באילת עם קבוצה גדולה של חברים ביניהם המשיב ומשפחתו והמתלוננת ומשפחתה.

המשיב אף פעם לא דיבר איתו על המתלוננת.

בהודעת המתלוננת מיום 19.5.15 היא מתארת כיצד הרים אותה מהמיטה- מדובר במיטה רחבה כך שהיה לו מקום להשעין את ברכו על המיטה וכך התכופף ונשא אותה. לאחר מכן הניח אותה על מיטתו. היא פקחה את עיניה והוא מיד החל לדבר אתה ואמר לה שהוא נגע בטלפון שלה וראה שהיא מדברת עם אנשים ושלא צריך לעשות זאת ושם יש לה שאלות היא יכולה לבוא ולשאול אותו. **אמר שלא יספר לאמא שלה.** לאחר מכן, היא לא אמרה כלום. הוא ביקש ממנה חיבוק והיא חיבקה אותו. ממשיכה לתאר את שתיארה בהודעותיה הקודמות. לפני שאמר לה ללכת להתקלח ולחזור, אמר שעכשיו הם חברים ושהיא לא תספר על זה לאף אחד ושזה הסוד של שניהם.

בשיחה עם המשיב על האתר שאל אותה למה היא עושה את זה והיא השיבה כי זה מסקרן אותה.

באירוע הבר מצווה של בן דודה המשיב התיישב לידה וליטף את רגלה עם רגלו.

מספרת כי מאז המקרה עם המשיב היה לה קושי לישון בלילה, החלו לה סיוטים והיא התחילה להיעדר מבית הספר ולכן התדרדרה בלימודים. ירדה במשקל ונהייתה בולמית.

נשאלה מדוע בהודעות קודמות מסרה כי בדרך חזרה מהקניון בתו של המשיב יצאה ראשונה מהרכב על מנת לפתוח את השער ובעימות, כשנשאלה לגבי השער, לא זכרה אם היה שער או לא השיבה כי בוודאות יש שער, צבעו אפור, אך לא מדובר בשער של רכבים אלא שער כניסה לבית. היא לא יודעת מדוע הבת ירדה מהרכב לפני כולם, אולי בשביל לפתוח את השער למשיב על מנת שיוכל להכניס את בנו שנרדם ברכב. היא לא יודעת מדוע התיישבה מקדימה. בתו ישבה עם אחיה מאחור.

בהמשך ההודעה מחדדת את הנושא ומספרת כי בדרך חזרה מהקניון ישבה תחילה בתו מלפנים והיא מאחור. הם עצרו במרכז קניות ונכנסו כולם לחנות של נייק. כשעלו שוב על הרכב המשיב ביקש מביתו לשבת מאחור כדי לשמור על שני

אחיה הקטנים, ולכן היא יושבה מלפנים.

נשאלה האם למשיב הייתה גישה לטלפון שלה באילת והשיבה שכשישבו בלילה ליד הבריכה, יחד עם אחותה ובתו, הוא חיטט לה בטלפון.

בהודעת, אם המתלוננת, מיום 19.5.15 שעה 08:13, היא מספרת כי אחיותיה הן אלה שהיו בקשר הדוק עם משפחת המשיב. הקשר בינה לבין משפחת המשיב היה רופף ביותר. למעשה, הפעם היחידה שהיא הייתה בבית המשיב סתם לשתות קפה הייתה ביום בו הגיעה לאסוף את המתלוננת לאחר שישנה שם. מעבר לכך היו נפגשים במסיבות ובימי הולדת ופעם נסעו לאילת יחד.

לשאלה מדוע החלה הקטינה להיות מטופלת ביחידת הנערות של שירותי הרווחה בחולון השיבה כי בכיתה ז' הייתה תלמידה מצטיינת וכשהחלה ללמוד בכיתה ח', בספטמבר 2013 (סמוך לאחר האירוע!), נסגרה, המעיטה באכילה, החלה להקיא והפסיקה ללמוד. מאחר ולא ידעו מה הסיבה לשינוי הפנו אותה מבית הספר לטיפול ביחידה לנערות. בתחילה המתלוננת סירבה ללכת לטיפול אך החל מחודש דצמבר 2014 שינתה דעתה.

בהודעתה של מחנכת הכתה, מיום 21.5.15, היא מספרת כי חלה נ ג דרסטית בציוניה של הקטינה והיא הפסיקה לבוא לשיעורים. היום, במבט לאחור היא מבינה שמהו לא היה שם תקין.

2. בהודעת המשיב מיום 12.5.15 שעה 12:09, הוא מספר כי זוכר שהמתלוננת ישנה בביתם. מאשר כי "שיחקתי בטלפון שלה" (ש' 6 עמ' 2). מספר כי קודם לכן, **עת שהו באילת עם משפחת המתלוננת, הוא בדק לה בפלאפון** וראה צ'אטים מיניים שלה עם אנשים מבוגרים, לכן הוא שוחח עמה על הנושא. אומר שזו הייתה טעות לחטט לה בטלפון. כשישנה אצלם, דיבר איתה ואמר לה שזה לא צריך להיות ושתחכה לגילה. אומר כי טעותו היחידה הייתה שדיבר איתה על עניינים מיניים וחיטט לה בטלפון. לגבי המעשים המתוארים בכתב האישום אומר כי הדברים לא קרו.

כשנשאל מתי הייתה השיחה השיב שבאחד החגים או בחופש הגדול. (אני מדגיש נקודה זו ולא בכדי -צ.ק).

האירוע המשפחתי אליו מתייחסת המתלוננת אינו זכור לו.

הוא לא זוכר אם המתלוננת ישנה אצלם יום נוסף ואם שוחח עם אימה ושכנע אותה להשאיר אצלם.

הוא לא זוכר את הנסיעה לקניון ואומר כי לא נגע במתלוננת.

בהודעת המשיב מיום 12.5.15 שעה 13:46, נשאל מדוע חיטט בטלפון של המתלוננת השיב כי הוא כמעט בטוח שזה היה משום שהטלפון צלצל. לא יודע למה עשה כן. חטאו היה בכך שפתח את הטלפון שלה והסתכל בצ'אטים שלה. הוא ראה שהייתה לה אפליקציה שלא מתאימה לגילה ונכנס אליה. שם ראה שהמתלוננת רשמה את עצמה כבת 18 וקרא התכתבויות שלה עם אנשים, בנושאים שצנעת הפרט יפה להם. לכן שוחח עמה והסביר לה שזה לא לגילה ושלא תיפגש עם אף אחד מהם.

בהודעת בת המשיב, ל.מ, מיום 13.5.15 היא מספרת כי המתלוננת ישנה אצלה בחול המועד פסח בשנת 2013. היא זוכרת שהיה פסח משום שכשהיו בקניון ואכלו גלידה, לא היה גביע. תיארה כי ישנו במיטתה- מיטה וחצי- כשהמתלוננת ישנה בצד הפנימי והיא בחיצוני.

אימה אמרה לה שהמתלוננת התלוננה על אביה תלונת שווא. היא לא הייתה חברה של המתלוננת לפני כן, הוריהם היו חברים.

היא הגיעה לביתה של המתלוננת עם אביה ושם שאלה אותה המתלוננת אם היא יכולה לישון אצלה. הגיעו הביתה בסביבות 20.00 בערב, עלו לחדרה, ראו סרט, כל אחת התכתבה בטלפון שלה, ונרדמו.

שנתה קלה. אף אחד לא נכנס או יצא מהחדר. היא זוכרת טוב את האירוע כי אף אחת לא ישנה אצלה לפני כן. אומרת שאימה הייתה בבית, משום שזה היה חול המועד. זוכרת שבבוקר אכלו מצה עם ביצה. היא בטוחה שאבא שלה לא נכנס לחדר במשך כל הזמן שהיו שם, החל מ-20.00 בערב עד שנרדמו. בטוחה שהטלפון של המתלוננת היה כל הזמן בחדר. זוכרת שאמה של המתלוננת התקשרה וביקשה לדבר עם המשיב. המתלוננת מסרה למשיב את הטלפון והוא ניתק את השיחה. זה לא היה אחרי השעה 20.00 בערב.

למחרת, הסיע אותן המשיב לקניון. היא ישבה מלפנים והמתלוננת מאחור. בדרך חזרה, החזיר המשיב את המתלוננת לביתה והם המשיכו הביתה. היא לא ירדה מהרכב במהלך הנסיעה. המתלוננת לא הייתה נסערת, להיפך- שאלה אם יכולה לישון אצלה לילה נוסף והיא השיבה שלא כי יש לה לימודים. היא לא שמעה את השיחה של המשיב עם המתלוננת.

אומרת כי המתלוננת העלילה על אביה.

לשאלה האם יכול להיות שהמתלוננת ישנה אצלה בחופש הגדול השיבה שלא, היא זוכרת שזה היה בפסח לפי הגלידה והמצות עם הביצה.

בהודעת, אשת המשיב, מיום 13.5.15 היא מספרת כי הקשר החברי עם משפחת המתלוננת הינו דרך דודותיה של המתלוננת. כשבוע עובר להגשת התלונה נפל דבר בינה לבין הדודות ובעקבות כך מחקה אותן מהפייסבוק.

היא זוכרת שהמתלוננת ישנה בביתם פעם אחת- בפסח לפני כשנתיים. היא זוכרת שהיה זה בפסח משום שהייתה בבית. לא יכול להיות שקפצה לעבודה משום שלילדים אין צהרונים. היא הכינה לילדים אוכל ושוחחה עם המתלוננת.

היא זוכרת את אירוע הבר מצווה ב-15.1.14 כי היא ארגנה אותו.

חושבת שהמתלוננת הייתה עם גבר אחר ובחרה להעליל על בעלה.

לא ידעה על השיחה שנערכה בין המשיב למתלוננת בה הטיף המשיב למתלוננת על גלישה לאתרים של מבוגרים וכן לא ידעה כי המשיב חיטט בטלפון של המתלוננת. בבית המשפט למדה כי הוא נגע לה בטלפון בטעות.

לא יודעת האם שוחח המשיב בטלפון עם אימה של המתלוננת באותו ערב וניתק לה.

בהודעת המשיב מיום 19.5.15 הוא מספר כי אמר בעבר ל-י.ש, אבי המתלוננת, במספר הזדמנויות, שהילדה הזו תידרדר וכי היא גולשת באתרי סקס. את העובדה ש-י.ש. הכחיש כי המשיב פנה אליו בנושא הסביר בכך שהכל מזימה ועלילה שנרקמת סביבו על ידי ק.ג. מספר כי פעם היו חברים ומאחר והם התנתקו מהם, ק.ג. הרגישה פגועה והחליטה לרמוס אותם. היא לא בוחלת באמצעים.

לגבי החיטוט שלו במכשיר הטלפון של המתלוננת מספר כי **הטלפון צלצל מספר פעמים** ולבסוף הוא החליט לענות.

לא יודע אם הספיק או שהשיחה התנתקה. לפי מה שראה על הצג הבין שאימה התקשרה אליה הרבה פעמים. כך הגיע הטלפון שלה לידיו ואז ראה את האתר בו גלשה ונכנס אליו לראות במה מדובר. גילה את הכרטיס שלה עם פרטיה ושהיא התכתבה בנושאים מיניים עם מספר לא קטן של בחורים. מסביר כי מה שהביא אותו להיכנס לאתר זה המשבר שהמתלוננת הייתה מצויה בו עקב מצבה הנפשי של אביה- איים להתאבד מולה יום- יומיים קודם לכן.

לשאלה למה בחר לדבר על הנושא ישירות עם המתלוננת ולא עם אימה השיב שהתנהג בטיפשות. האמין שלאחר השיחה עמו היא הבינה. מתעקש על כך שסיפר גם לאביה על הנושא. למתלוננת הבטיח שלא יספר כדי שתאמין בו ולא תפחד. אימה עברה תקופה קשה והיא הייתה זקוקה שמישהו ירים אותה.

לגבי הנסיעה לקניון- בתו ישבה מלפנים "כרגיל". לא עצרו בדרך.

לגבי השיחה שערך עם המתלוננת הסביר כי הציע לה עזרה והזהיר אותה מהדברים הללו. נשאל מדוע בחר לשוחח עמה בחדר השינה שלו ולא במקום אחר בבית והשיב כי היו בקומה השנייה בבית, שם יש רק חדרי שינה, וזה היה החדר היחיד הפנוי. אשתו הייתה בקומה למטה. פעל מתוך רגש ואכפתיות.

לגבי אירוע הבר מצווה, אומר שלא דיבר בכלל עם המתלוננת. ישב כמעט עם כל אחד מהאורחים לפרק זמן מסוים.

3. ביום 14.5.15 בוצע עימות בין המתלוננת למשיב. בעימות מתארת המתלוננת את שאירע באותו בוקר. המשיב הכחיש והוסיף כי המתלוננת שכחה לספר על השיחה שערך עמה בנושא הצ'אטים שראה בטלפון שלה ואת הסבריו על כך שזה לא לגילה ושסאסור להתכתב עם אנשים בנושאים כאלה. המתלוננת הטיחה בפניו כי אמר לה שאם היא רוצה לדעת דברים, תשאל אותו והוא יסביר לה הכל. היא לא סיפרה על השיחה בהודעותיה הקודמות כיוון שזה הביך אותה.

המשיב נשאל לגבי הגעתו לבית המתלוננת בתחילת שנת הלימודים של 2013, עת שהתה לבדה. הוא עונה כי אם הגיע, זה היה להביא משהו, או להחזיר את הטלפון מתיקון או לבקר את אביה. המתלוננת מספרת כי באותו יום שהמשיב הגיע לביתה היא פתחה את הדלת וראתה אותו ובאותו הזמן הגיעה גם אחותה הקטנה, אז המשיב נשאר בחוץ ואמר לה שבא כדי להחזיר את אחותה מבית הספר ולבדוק אם הכל בסדר. לכך מגיב המשיב: **"...אולי אמא שלה ביקשה להביא את האחות מבית הספר"**.

האם מכחישה כי אי פעם ביקשה ממנו להוציא את בתה הקטנה מבית הספר. (ראה ההודעה מיום 19.5.15).

המשיב אומר כי לאחר שהמתלוננת ישנה בביתו, הוא ראה אותה פעמיים: פעם באירוע הבר מצווה ופעם בשבעה של סבה.

המשיב נשאל מדוע ישנה אצלם המתלוננת באותו לילה ומשיב כי היא בגיל של בתו ובתו רצתה שתהיה לה חברה והזמינה אותה לישון אצלם.

לגבי חזרתה של המתלוננת לביתה אומר כי אמא שלה אספה אותה.

הוא לא זוכר איפה הייתה אשתו בבוקר למחרת.

המתלוננת נשאלת לגבי האירוע ברכב והיא מספרת כי המשיב אסף אותה ואת בתו מהקניון, ובדרך חזרה עצרו כולם במתחם של נייד. היא לבשה מכנס קצר. כשהגיעו הביתה, ל.מ. יצאה מהרכב על מנת לפתוח את השער של הבית והוא ליטף אותה (מצביעה על האזור הפנימי של רגלה).

המשיב, בתגובה, אומר כי אין לו שער לחניה והרכב חונה בחוץ וכי לא נגע בה.

המתלוננת אומרת כי ל.מ. יצאה מהרכב אך היא לא זוכרת מה הייתה הסיבה לכך.

לשאלה מה הביא אותו לחטט בטלפון של המתלוננת השיב כי הטלפון שלה צלצל מספר פעמים, ולכן לקח אותו. חושב שזו הייתה אימה שהתקשרה. נכנס לטלפון מסקרנות. לאחר שראה את אתר הסקס ואת הכרטיס של המתלוננת שם עם תמונתה, בו נרשם שגילה מעל 18 (כך מאמין משום שאי אפשר להיכנס לאתר מתחת לגיל 18), החליט לשוחח עמה על הנושא.

הוא חטט לה בטלפון בשעות הבוקר. שתי הבנות נרדמו לפנות בוקר.

כשהתעוררה המתלוננת הוא קרא לה לבוא לחדר השינה שלו על מנת לדבר איתה. לא ניתן לסגור את דלת החדר שלו. בתו הייתה עדיין בחדרה. **לגבי אשתו, לא זוכר אם הייתה בבית או בעבודה.** זוכר כי זו הייתה תקופה של חופש.

לדבריו, לאחר השיחה, ביקש מהמתלוננת למחוק את ההתכתבויות מהאתר והוא חושב שהיא עשתה כן באותו רגע. ואז היא אמרה לו שהיא עייפה כי לא ישנה כל הלילה והוא הבטיח לה כי כל מה שהיה זה ביניהם והוא לא יספר על שיחתם לאף אחד.

המתלוננת לא זוכרת האם המשיב ביקש ממנה למחוק את ההתכתבויות מהאתר באותה שיחה. לדבריה, הוא אמר לה כי הוא לא יספר על מה שראה בטלפון שלה והיא לא תספר על מה שעשה לה.

דין

1. אין מחלוקת כי עובדות כתב האישום מגובות בהודעת המתלוננת ובני משפחתה.
2. לשיטת ב"כ המשיב, התמיהות והפרכות עולות מגרסת המתלוננת. זו התייחסה לשלושה אירועים בעוד שהמאשימה בחרה להתמקד באירוע אחד, ולא בכדי. כן טען כי תיאורה את האירוע נשוא כתב האישום אינו משנה סדורה.

בחנתי את טענות הסניגור אחת לאחת. יש לזכור ולהזכיר כי אין מדובר בהכרעת דין. התלונה נמסרה בחלוף כמעט שנתיים מאז האירוע בהיותה בת שנתיים ועשרה חודשים. לא מצאתי סתירה כה משמעותית שיש בה להצביע על חולשה בראיות. מקומן של הטענות לליבון במסגרת התיק העיקרי.

להלן מקצת מטענות הסניגור והמענה להן :

כבישת התלונה : לצד הסברה של הקטינה כי נסחטה על ידי המשיב, יש לזכור כי ניסיון החיים מלמד שפעמים שקורבנות עבירות מין נוצרות את הפגיעה במשך זמן רב, מטעמים שונים.

הסכסוך בין משפחת המשיב למשפחת הקטינה : סכסוך על לא כלום -מחיקת משפחת המתלוננת מהפייסבוק של אשת המשיב.

המתלוננת נזקקה לטיפול אך לא סיפרה על הפגיעה המינית : הקטינה חששה מהמשיב כאמור לעיל.

אמרה לאימה כי נאנסה אך נתנה תיאור ללא חדירה: האם הבהירה מראש כי הקטינה אינה בקיאה ככל הנראה במונחים. מכל מקום הקטינה הבהירה לאימה כי מדובר **בסוג** של אונס.

עוד בפי הסניגור טענות רבות ובכללן הטענה כי הקטינה לא הייתה במחזור חודשי על פי חישוביו! ועל כן היא לא אמרה אמת. לבד מהיות הטענה מופרכת על פניה לפי שיש בה הנחה סמויה כי הסניגור בקיא בהלכות סדירות המחזור אצל נערות צעירות, הטענה עומדת בניגוד גמור לטענה נוספת שלו כי המשיב לא יכול היה לבצע בה את המימוש לו לפי שהיא הייתה במחזור חודשי. כך או כך, אגב אורחא הסכים הסניגור כי האירוע היה בחודש אוגוסט בחופש הגדול (ראה פרק יג' לסיכומים).

3. בבואי לדון בתשתית הראייתית מצאתי כי עלי לבחון גם את שני האירועים האחרים, שזכרם לא בא לידי ביטוי בכתב האישום. יש לדקדק בבדיקת אירועים אלה לפי שאם נמצא כי הם תמוהים ומופרכים על פניהם, יהיה בכך כדי להשליך על עוצמת הראיות לאישום שנתר. מנגד, אם נמצא כי רק מחמת זהירות לא יוחסו למשיב אירועים אלה, אזי ברי כי לא יהיה בגריעתם משום כרסום בדברי הקטינה.

4. תחילת האירועים אינה שנויה במחלוקת, גם לשיטת המשיב. בראשית, התוודע המשיב לתכנים בטלפון הנייד, בעת חופשה משותפת באילת, וחודש לאחר מכן, ובשנית, בביתו שלו עת לנה הקטינה לצד בתו.

5. **לעיתוי האירוע משמעות רבה:** לשיטת המתלוננת, האירוע היה בחופש הגדול, במהלך חודש אוגוסט 2013, לאחר שאשת המשיב יצאה לעבודתה, ואילו לשיטת אשתו, האירוע היה בחול המועד פסח, שעה שאשת המשיב אינה עובדת ומכאן שאין היתכנות לאירוע המתואר על ידי המתלוננת. כאן המקום לציין כי **המשיב עצמו אינו שולל שהמתלוננת ישנה בביתו בחופש הגדול וגם אינו שולל במהלך העימות** שאשתו לא הייתה בבית. עוד נותן המשיב סימן כי היה זה לאחר חופשה משותפת באילת. זו מספרת כי הנסיעה המשותפת לאילת הייתה כחודש לפני כן, ביולי, וכי גם אז הייתה במחזור. אם המתלוננת מאשרת את מועד הנסיעה לאילת ואת המועד בו ישנה בתה בבית המשיב.

6. בתו של המשיב, במאמץ לגונן על אביה, טוענת כי איש לא נכנס לחדר וכי שנתה קלה. הדברים אינם עולים בקנה אחד עם דברי המשיב עצמו כי נכנס לחדר והסתכל בתכנים של הטלפון של המתלוננת.

7. למרות הקשר **השטחי והרופף** בין המשיב למשפחת המתלוננת, הוא נטל לעצמו חירות לחטט בטלפון ולשוחח איתה, בגילה הצעיר- **בטרם מלאו לה 13 שנים**- על נושא המחייב רגישות וקרבה מיוחדים. מטבע הדברים האם הביולוגית עושה כן. לטעמי, הרקע לשיחה נעוץ בתכנית לקנות את שתיקתה, כפי שטענה, ולא ברגשות אבהיים.

8. המשיב **אף הסתיר מאשתו** את התכנים שמצא בטלפון הנייד של הקטינה כמו גם את שיחת "ההטפה" שערך לקטינה. הדברים נאמרים במשנה תוקף שעה שלמשיב היכרות שטחית בלבד עם הקטינה.

9. המשיב מודה כי היוזמה ללינת הקטינה בביתו לא הייתה של הקטינה. הדברים עומדים בקנה אחד עם טענת הקטינה ובניגוד לגרסת בתו.

על פי הראיות המשיב הוא שיזם את הלינה בביתו זאת לאחר שהתוודע לתוכן הטלפון הנייד באילת.

10. לשאלה מדוע ישנה המתלוננת לילה נוסף בבית המשיב, לאחר שחוותה אירוע טראומתי בבוקר הראשון, יש להשיב כי ניסיון החיים מלמד שתגובות קורבנות עבירות מין אינה נמדדת במאזניים של שכל ישר. אין נפגעת מין טיפוסית ואין סולם תגובות אחד שלו ניתן לצפות. לעיתים, התנהגות של נפגעת עבירת מין, נראית לא הגיונית אך בה בעת היא עדיין משקפת את האמת. ראה לעניין זה ע"פ 9458/05 **רחמילוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 24.7.06).

11. **בחינת האירועים הנוספים, כטענת הקטינה, שהמשיב לא הואשם בהם:**

א. הנסיעה חזרה מהקניון במהלכה ביצע המשיב בקטינה מעשה מגונה:

לשיטת הסנגור, קיימת סתירה מהותית בנקודה זו משום שאין שער של חניה, כפי שציינה הקטינה. עם זאת, במהלך העימות נקטה המתלוננת בלשון "השער של הבית" ומאוחר יותר ציינה כי אינה זוכרת מדוע ירדה בתו של המשיב. יש לזכור כי התלונה הוגשה כ-21 חודשים לאחר האירוע.

מנגד, אם אכן מדובר בנסיעה שגרתית, אשר התרחשה 21 חודשים קודם לכן, כיצד זה זכר שלא עצרו בדרך ואת סדר הישיבה?! כזכור, המתלוננת מספרת כי אכן בתחילת הנסיעה היא ישבה מאחור אולם לאחר עצירת ביניים בחנות של "נייקי" כולם יצאו מהמכונית ונכנסו לחנות. כששבו למכונית, ביקש המשיב מבתו לשבת במושב האחורי עם אחיה והמתלוננת ישבה במושב הקדמי.

בעימות, לגבי האפשרות של עצירת ביניים במתחם של "נייקי", כבר לא היה המשיב נחרץ כפי שהיה בהודעתו. המתלוננת עמדה על עצירת הביניים.

מדובר בעימות שבין ילדה בת 14 לבין גבר בן 44.

יושם אל לב כי הקטינה התמוטטה בבכי לאחר העימות. ראה מזכר של רס"מ אילונה קמינסקי מיום 14.5.15.

ב. פגישת המשיב במתלוננת באירוע הבר מצווה וחיכוך הרגליים מתחת לשולחן:

המשיב מאשר היתכנות המעשים משום שלדבריו עבר משולחן לשולחן.

ניכר אפוא כי עורכת כתב האישום, **בהגינותה**, נקטה משנה זהירות בבחינת חומר הראיות. **אין לומר, כך על פי חומר הראיות, כי בהשמטת שני האירועים יש ביטוי לאי אמון בגרסת המתלוננת.**

12. ההסבר שנתן המשיב לבדיקת התכנים-בפעם השנייה- אשר במכשיר הטלפון של הקטינה: לדבריו, **הטלפון צלצל מספר פעמים** ולבסוף הוא החליט לענות. בהודעה מיום 12.5.15 אמר שהוא **"כמעט בטוח"** שהטלפון צלצל. טענה זו אינה מתיישבת עם דברי בתו כי לא שמעה דבר, ומכל מקום, אין להסבר זה קשר ל"חיטוט", תרתי משמע, הראשון, באילת. בנוסף, אין בין מענה טלפוני לבין חיפוש בטלפון ולא כלום.

13. לגבי הנסיגה במצבה של הקטינה, נמצאו תימוכין בהודעות האם, האב והמחנכת של הקטינה. בכך יש חיזוק ראיתי לנטען כלפי המשיב.

14. **"תיאוריית הקשר"** - סמיכות הזמנים שבין עיתוי הסכסוך (בין הדודה לבין אשת המשיב) לבין עיתוי הגשת התלונה:

אינני יודע אם הסכסוך היה "הטריגר" להגשת התלונה. עם זאת, על מנת לבסס את תיאוריית הקשר, יש לשרטט את התמונה הבאה: הדודה, בת 37, הסתכסכה עם אשת המשיב ובחרה משום מה לנקום דווקא במשיב **והכל על לא כלום** (אשת המשיב ראתה את הדודה יושבת עם חברות אחרות בבית קפה, כאשר היא עצמה לא הוזמנה, ומשום כך חמתה בערה בה...). לשם כך, קשרה קשר עם אחותה, גיסה לשעבר, ובעיקר עם אחייניתה הקטינה בת ה-14, לטפול על המשיב עלילת שווא ובכלל זה לשתול בפי הקטינה גרסה לפרטי פרטים, גרסה **אשר חלקים מהותיים ממנה מאשר המשיב עצמו**. (ידיעת התכנים של הטלפון הנייד, השיחה שנערכה בחדר השינה שלו בשעת בוקר, הנסיעה לקניון, אירוע הבר מצווה ועוד).

ברי, כי אם יש לתיאוריה זו על מה שתסמוך, **היה על הקושרים להעצים את האירועים ולא לצמצם אותם, כפי שאירע בפועל**. כך, למשל, הקטינה מספרת כי המשיב לא הפשיט אותה, לא החדיר לשונו לפיה ולא החדיר אצבע לאיבר מינה. אף הדודה מספרת כי לא הבחינה בהתנהגות יוצאת דופן מצד המשיב כלפי הקטינה. הדעת נותנת כי במסגרת קשירת הקשר צריכה הייתה ק.ג. לעבות את גרסת אחייניתה בכך שהבחינה ב"תנועות חשודות", "מבטים חשודים" ועוד.

אם כבר הוחלט לפגוע במשיב, מדוע להעמיס על כתפי הקטינה שלושה אירועים בעוד שניתן היה להסתפק באירוע נשוא כתב האישום.

15. הסנגור לא חסך כל מאמץ להטיל רפש בקטינה ולהאיר אותה באור מפוקפק. יש להפנות שימת לב הסנגור הנכבד כי קו הגנה זה הוא בבחינת חרב פיפיות, לפי שמצטיירת התמונה הלכאורית הבאה :

המשיב, התוודע לתוכן הטלפון הנייד של הקטינה באילת, וקיבל עליה רושם מסוים. הוא שידע על המצב המשפחתי הקשה בבית הקטינה ראה בה "טרף קל". בהודעתו מיום 12.5.15 הוא מגדיר את משפחת הקטינה בזו הלשון: **"זו משפחה שיש לה שתי בנות יפות וקלות דעת"** (שורה 18). על כן הוא יזם לינה שלה בביתו, למרות שבתו מעידה כי לא היה קשר בינה לבין הקטינה. לאחר מכן, הגיע האירוע נשוא כתב האישום שלאחריו סחט המשיב לכאורה את שתיקת הקטינה בכך שהוא לא יסגיר את סודה והיא לא תתלונן אודות האירוע. בהמשך, הוא אף סר לביתם של הורי הקטינה, **בשעה שזו מצויה בגפה בדירה**. או אז הופתע על ידי הגעת אחותה הקטנה מבית הספר. המתלוננת הטיחה בפניו במהלך העימות כי הסביר את הגעתו הפתאומית בכך שבא להוציא את אחותה מבית הספר. ההסבר שנתן לפיו אפשר שהתבקש על ידי אמה להוציא את בתה הקטנה מבית הספר, נשלל באופן נחרץ על ידי האם. **מדובר בשתי משפחות שהקשר ביניהן רופף ושטחי**, כאמור לעיל.

16. הנה כי כן, שתי אפשרויות בפנינו. תיאוריית קשר מופרכת לכאורה על פניה מול רצף אירועים הגיוני בהרבה אשר לחלקים חשובים ומהותיים ממנו אחיזה במציאות, גם לשיטת המשיב עצמו.

לא בכדי הארכתי בסקירת חומר הראיות, לפי שהתמונה המצטיירת הינה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית למיחוס למשיב שיש בה סיכוי להרשעתו וכך אני קובע. לעניין זה ראה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פד"י נ(2) עמ' 135.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

קובע להמשך דיון ליום 11.6.15 שעה 08:30.

להודיע בדחיפות לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ה, 10 יוני 2015, בהעדר הצדדים.